

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 10-07-2019		
Prilog	☒ Neposredno	☐ Poštom
Klasa:	UP/II-034-02/19-01/94	
Ur. broj:	383-01/19-12	
Poslovni broj: UsII-277/19-9		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Gradatin d.o.o. iz Sesveta, Livadarski put 19, kojeg zastupa opunomoćenica Željka Pokupec, odvjetnica iz Zagreba, Dalmatinska 17, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba KD Čistoća d.o.o. iz Rijeke, Dolac 14, kojeg zastupa Jasna Kukuljan, direktorica i Vodoplast promet d.o.o., Sesvete, Dujmovečka 16, kojeg zastupa opunomoćenik Alojz Jančik, odvjetnik u Zgarebu, Crvenog križa 18, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 19. lipnja 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave klasa: UP/II-034-02/19-01/94, urbroj: 354-01/19-7 od 11. travnja 2019.

II. Odbija se prijedlog tužitelja za izdavanjem privremene mjere.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika, Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave klasa: UP/II-034-02/19-01/94, urbroj: 354-01/19-7 od 11. travnja 2019., odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja i zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.

Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da je pregledom ažuriranih popratnih dokumenata odabranog ponuditelja, utvrdio i u žalbi istaknuo kako Svjedodžba br. S 5088/2/1 od 25. listopada 2018., koju je izdao Zavod za ispitivanje kvalitete d.o.o. Zagreb, i koju je dostavio odabrani ponuditelj na traženje naručitelja nije valjani dokaz. Ističe da je Ministarstvo gospodarstva, poduzetništva i obrta od 21. studenoga 2017. zauzelo stav, da tijelo za ocjenu sukladnosti, koje provodi aktivnosti ocjene sukladnosti, uključujući kalibriranje, testiranje, certificiranje i inspekciju određenog proizvoda koji se proizvodi prema točno određenim propisanim normama mora biti akreditirano u skladu s Uredbom (EZ) br. 765/2008 Europskog parlamenta i Vijeća. Nadalje, dopisom Hrvatske akreditacijske agencije od 20. veljače 2019. pribavljena je i službena potvrda da Zavod za ispitivanje kvalitete d.o.o. Zagreb u području akreditacije prema HRN EN ISO/IEC 17025 nema normu HRN EN 1307-2:2014, slijedom čega Zavod za ispitivanje kvalitete d.o.o. nije niti mogao izdati valjanu Svjedodžbu za proizvod: polupodzemni spremnik za prikupljanje otpada proizvođača: Aplast d.o.o. iz Slovenije, jer nije akreditiran za testiranje proizvoda prema naprijed označenim normama. Navodi kako je tuženik odbio žalbu s obrazloženjem kako naručitelju dokumentacijom o nabavi nije propisao da ispitno tijelo treba biti akreditirano za provedbu zahtijevanih

ispitivanja te je tuženik zauzeo stav kako se u konkretnom slučaju ne primjenjuje odredba članka 213. ZJN-a jer je naručitelj u točki 4.2.3. dokumentacije o nabavi tražio tehničke i stručne sposobnosti sukladno odredbi članka 268. stavka 1. točke 13. b ZJN. Tužitelj smatra kako tuženik prilikom donošenja takve odluke nije uzeo u obzir sve relevantne okolnosti. Ističe kako je u konkretnom slučaju riječ o sektorskom naručitelju, te se pozivajući na odredbe Zakona o sustavu državne uprave navodi kako svi akti koje donese jedinice lokalne samouprave moraju biti u skladu s aktima krovnog tijela državne uprave, a svako eventualno neslaganje među istima rješavat će se u korist tijela državne uprave zbog njegove nadređenosti i jače snage u smislu pravnog izvora. Stoga, smatra kako mišljenje Ministarstva gospodarstva, poduzetništva i obrta od 21. studenoga 2017. ima jaču pravnu snagu od dokumentacije o nabavi sektorskog naručitelja. Ističe kako je tuženik na predmetnu situaciju trebao primijeniti upravo odredbu članka 213. stavka 3. ZJN kojim je određeno da tijelo za ocjenu sukladnosti u smislu stavka 1. i 2. istog članka mora biti tijelo koje provodi aktivnosti ocjene sukladnosti, a koje je akreditirano u skladu s Uredbom (EZ) br. 765/2008 Europskog parlamenta i Vijeća jer je u konačnici riječ o posebnom propisu koje derogira članak 268. stavak 1. točka 13 b kao opću klauzulu. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da poništi rješenje tuženika, odluku o odabiru, te naloži naručitelju da mu naknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 5.000,00 kn na ime isplaćene naknade za pokretanje žalbenog postupka te ujedno tužitelj predlaže izdavanje privremene mjere.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako dokumentacijom o nabavi nije propisano da dostavljeno dokazano sredstvo treba biti od tijela koje je akreditirano, pa ponuditelj prema članku 280. stavku 5. ZJN-a nije bio dužan dostaviti dokaz akreditiranog tijela. Tuženik pojašnjava da je akreditacija postupak kojim akreditacijsko tijelo vrednuje određenu instituciju i potvrđuje da je stručno i tehnički osposobljena za rad u skladu s međunarodno prihvaćenim pravilima. Akreditacijom se dokazuje kompetentnost za obavljanje određenih ispitivanja, mjerenja, certifikacije i tehničkog nadzora/inspekcije. Certifikacija je dobivanje potvrde o sukladnosti sustava upravljanja, proizvoda ili osoba s određenom normom ili specifikacijom. Smatra kako tijelo koje nije akreditirano od strane Hrvatske akreditacijske agencije, ne znači da ne može, odnosno, da nije ovlašteno izdati potvrdu o sukladnosti sustava upravljanja, proizvoda ili osoba s određenom normom ili specifikacijom, jer je takvo tijelo certificirano tijelo, ali ne i akreditirano. U konkretnom slučaju, naručitelj točkom 4.2.3. dokumentacije o nabavi nije tražio dodatnu sigurnost koja proizlazi iz akreditacijskog tijela, već se zadovoljio dokazom koji dostavlja certificirano tijelo, koje ne mora biti akreditirano. Navodi kako tužitelj pogrešno ukazuje na odredbu članka 213. ZJN, jer u konkretnom slučaju nije predmet spora zakonitost dokumentacije o nabavi tj. kako je naručitelj postavio/propisao traženje u točki 4.2.3. dokumentacije o nabavi, što uređuje navedeni članak, te ističe da je tužitelj, ukoliko je smatrao da je u predmetnom postupku javne nabave naručitelj trebao kao dokaz tehničke i stručne sposobnosti propisati potvrdu (Svjedodžbu) akreditiranog tijela, tada je imao mogućnost izjaviti žalbu na zakonitost dokumentacije o nabavi, a što nije učinio. Propustom roka za žalbu na dokumentaciju nije više moguće osporavati zakonitost dokumentacije o nabavi u ovoj fazi postupka. Predlaže ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan kao i zahtjev za izdavanje privremene mjere.

Zainteresirana osoba KD Čistoća d.o.o. Rijeka u odgovoru na žalbu u bitnome ističe kako ponuda odabranog ponuditelja udovoljava svim traženim uvjetima i zahtjevima iz dokumentacije o nabavi. Ujedno ističe kako nije sektorski naručitelj kako to pogrešno tumači tužitelj već javni naručitelj u smislu odredbi ZJN. Protivi se izdavanju privremene mjere, te ujedno ističe da je 12. travnja 2009., s odabranim ponuditeljem zaključio Ugovor o nabavi robe broj: 37/19. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba Vodoplast promet d.o.o. Sesevski Kraljevac u odgovoru na žalbu u bitnome ističe kako tužitelj nije uzeo u obzir sadržaj Uredbe (EZ) br. 765/2008 na koju se poziva, odnosno nije uzeo u obzir polje primjene navedene Uredbe i to članak 2. točku 10. Uredbe. Ističe kako je Svjedodžbu od 25. listopada 2018. izdao Zavod za ispitivanje kvalitete d.o.o., koje društvo je osnovano 1957., te je nesumnjivo agencija priznate stručnosti kako ukazuje sam Zakon o javnoj nabavi u članku 268. stavku 1. točki 13. b, te je ujedno i na listi Europske komisije kao ovlašteno tijelo za ispitivanje kvalitete. Smatra da tužitelj pogrešno tumači mjerodavno pravo pa iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev i prijedlog tužitelja za izdavanje privremene mjere.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima - „Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) ovaj Sud ocjenjuje tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je naručitelj KD Čistoća d.o.o. Rijeka 23. studenoga 2018. u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske objavio poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2018/S OF2-0032886, predmet nabave: polupodzemni spremnici za prikupljanje otpada. Kriterij je odabira ekonomski najpovoljnija ponuda koja se određuje na temelju cijene ponude 90% i trajanje jedinstvenog roka 10%.

U postupku su dostavljene dvije ponude, a naručitelj je obje ocijenio valjanim, te je donio Odluku o odabiru broj: 600-61-18/21 od 23. siječnja 2019., kojom je odabrao ponudu ponuditelja Vodoplast promet d.o.o. Sesevski Kraljevac, ovdje zainteresirane osobe. Na navedenu odluku žalbu je izjavio tužitelj koja je osporenim rješenjem tuženika odbijena kao neosnovana.

Iz spisa nadalje proizlazi, da je naručitelj prije donošenja Odluke o odabiru pozvao odabranog ponuditelja da dostavi potvrde nadležnog instituta ili tijela za kontrolu kvalitete ili agencije priznate stručnosti kojima se potvrđuje sukladnost ponuđenih spremnika sa sljedećim normama: HRN EN 13071-1 i HRN EN 13071-2 ili jednakovrijednim sukladno točki 4.2.3. dokumentacije o nabavi.

Naime, kao dokaze tehničke i stručne sposobnosti naručitelj je u točki 4.2.3. dokumentacije o nabavi propisao potvrde koje izdaju nadležni instituti za kontrolu kvalitete ili agencije priznate stručnosti kojima se potvrđuje sukladnost proizvoda s točno određenim tehničkim specifikacijama ili normama na koje se upućuje. Za potrebe utvrđivanja navedene tehničke i stručne sposobnosti iz točke 4.2.3. gospodarski subjekt u ponudi dostavlja ispunjeni ESDP obrazac-Dio IV. Kriterij za odabir, Odjeljak C: Tehnička i stručna sposobnost : točka 12.

Odabrani ponuditelj dostavio je Svjedodžbu broj: S50882/1 od 25. listopada 2018., koju je izdao Zavod za ispitivanje kvalitete d.o.o., kojom s potvrđuje da proizvod polupodzemni spremnik za prikupljanje otpada proizvođača Aplast d.o.o. Slovenija udovoljava zahtjevima naprijed navedenih normi.

Tužitelj smatra kako izdavatelj navedene Svjedodžbe nije akreditiran za predmetna ispitivanja pa smatra kako ista nije valjani dokaz tehničke i stručne sposobnosti koji je naručitelj tražio, čime je naručitelj postupio protivno odredbi članka 213. stavka 1. ZJN.

Navedeni prigovor tužitelja ne može se ocijeniti osnovanim, jer iz podataka spisa predmeta proizlazi da je naručitelj dokaz tehničke i stručne sposobnosti iz točke 4.2.3. dokumentacije o nabavi propisao temeljem odredbe članka 268. stavka 1. točke 13. b ZJN.

Prema odredbi članka 268. stavka 1. točke 13. b ZJN tehnička i stručna sposobnost gospodarskog subjekta u skladu s prirodom, količinom ili važnosti te namjenom radova, robe

ili usluga može se dokazati, između ostalog, potvrđama koje izdaju nadležne institucije za kontrolu kvalitete ili agencije priznate stručnosti kojim se potvrđuje sukladnost proizvoda s točnom određenim tehničkim specifikacijama ili normama na koje se upućuje.

Dakle, kako dokumentacijom o nabavi nije propisano da dostavljeni dokaz treba biti od tijela koje je akreditirano, proizlazi da odabrani ponuditelj nije niti trebao dostaviti dokaz akreditiranog tijela, već je mogao dostaviti dokaz certificiranog tijela koji je valjani dokaz. Iz navedenog proizlazi da je odabrani ponuditelj postupio u skladu s odredbom članka 268. stavka 1. točke 13. Zakona o javnoj nabavi te je dostavio tehničku i stručnu sposobnost kako je to traženo dokumentacijom o nabavi. S obzirom da je naručitelj predmetni dokaz propisao temeljem naprijed navedene odredbe to se tužitelj i u tužbi neosnovano poziva na odredbu članka 213. ZJN-a, a tim više jer u konkretnom slučaju predmet spora nije ocjena zakonitosti dokumentacije o nabavi, kako to i pravilno tuženik navodi.

Kako je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, ovaj Sud nije našao osnovanim tužbene navode tužitelja.

S obzirom da je Sud odlučio o tužbenom zahtjevu tužitelja nije bilo mjesta donošenju odluke o privremenoj mjeri.

Temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 19. lipnja 2019.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić, v.r.

Za točnost otpravka ovlaštenu službenicu

Blanja Nemčić